

Mødet den 3. Novbr. 1921.

1. (J. Nr. 40 og 115—1921). Skrivelse fra Indenrigsministeriet angaaende **Udbetaling af Stats-tilskud til Arbejdernes Andels-Boligforening.**
Toges til Efterretning.
2. (J. Nr. 109—1921). Skrivelse fra Ministeriet for offentlige Arbejder angaaende **Godkendelse af Sporvejens Spor over Kirkegaarden.**
Toges til Efterretning.
3. (J. Nr. 9¹—1921). Indenrigsministeriets Approbation paa **Forhøjelse af Lejeafgiften for Græsning paa Artilleriets Eksercerplads.**
Toges til Efterretning.
4. (J. Nr. 23¹⁶—1921). **Regnskab for Museets historiske Afdeling.**
Toges til Efterretning.
5. (J. Nr. 490—1921). Indstilling fra det til Forhandling med Hjælpekassen nedsatte Udvalg angaaende **Levering af Brændsel til Arbejdsløse.**

Følgende Indstilling forelaa:

»Udvalget indstiller, at der gives Hjælpekassens Bestyrelse Bemyndigelse til at bevilge de Arbejdsløse, som har været arbejdsløse i mindst 30 Dage indenfor et Tidsrum af 90 Dage siden 1. Juli 1921, Brændsel efter følgende Regler:

Der gives hver Familieforsørger et Kvantum Koks fra Aarhus Gasværk af 6 hl. knuste Koks à 3 Kr. og 2 hl Smuld à 1,25 Kr., ialt 20,50 Kr., og hertil bevilger Hjælpekassen et Beløb som følger:

Familieforsørgere til og med 2 Børn ... 7 Kr.

— med 3 og 4 Børn.... 10 »

— 5 Børn og derover 13 »

Det samlede Beløb anslaaes til ca. 25000 Kr.

Af Beløbet vil de 10000 Kr. være at afholde i H. t. Lov Nr. 206 af ¹⁵/₄ 1921, og Resten i H. t. Lov Nr. 101—1913.

Indstillingen var vedtaget ved Cirkulation og toges til Eftterretning.

6. (J. Nr. 497—1921). Cirkulære fra Indenrigsministeriet angaaende **Forlængelse af Huslejelovens Gyldighed.**

Fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse forelaa følgende Udtalelse:

»Udvalget kan anbefale, at Lovens Tilskudsbestemmelser fornyes, dog under Hensyn til Kommunernes vanskelige økonomiske Stilling saaledes, at Tilskudet fra Staten gøres større i Forhold til det kommunale Tilskud.«

F o r m a n d e n meddelte, at der var indkaldt Besvarelser fra Huslejenævnene, men disse havde forskellige Meninger om Sagen. Taleren haabede, at Byraadet kunde enes om en Indstilling om, at Huslejeloven forlænges.

J. C h r. M ø l l e r betegnede Boligloven som en af de Undtagelseslove, der blev vedtaget i Krigsperioden. Nu var de fleste af disse Love ophævede, og man skulde helst naa til at blive fri for dem alle. Boligloven var et Indgreb i Enkeltmands Dispositionsret over hans Ejendele; men Loven kunde næppe ophæves lige paa en Gang, og Taleren

vilde derfor foreslaa, at Byraadet enes om at anbefale Lovens Forlængelse i 1 Aar endnu, dog med visse Overgangsbestemmelser. Nye Ejendomme havde hidtil ikke været undergivet Nævnene ved den første Udlejuing, men ved Lejerskifte kom de ind under Boligloven, og det havde vist skadet Byggeriet ikke saa lidt. Saadanne Ejendomme burde ikke ind under Loven. Hvor Ejer og Lejer var enige, burde Nævnene ikke have noget med Sagen at gøre, og det var i Virkeligheden ogsaa Forudsætningen i den sidste Boliglov; men Nævnene havde alligevel ganske upaakrævet grebet ind her. Hvis en Ejer skulde bruge en Lejlighed til en Vicevært, Funktionær eller Arbejder i sin Bedrift, burde han kunne opsigte en Lejer for at faa en Lejlighed fri til vedkommende. Det var ogsaa uheldigt, at Fremleje kunde ske uden Ejereus Tilladelse; det havde i mange Tilfælde bevirket, at Folk fra Landet var kommen ind til Byen og havde lejet Værelser, og naar de saa havde opholdt sig her i et Par Aar, fik Kommunen en moralsk Forpligtelse til at skaffe dem Lejlighed. Endelig var der det Tilfælde, at en Kontrakt paa længere Aaremaal udløb; et saadant Lejemaal burde være ophørt uden Opsigelse, hvor man ikke kunde enes om en ny Kontrakt. Som Forholdene var i Øjeblikket, var det næsten umuligt for en Ejer at komme af med en uheldig Lejer, saa der burde gøres en Del Lempelser m. H. t. Opsigelsen. Taleren vilde altsaa anbefale, at Byraadet bliver enigt om at henstille, at Huslejeloven forlænges fra 1. April 1922 til 1. April 1923, men med visse Overgangsbestemmelser, som saa Lovgivningsmagten nærmere maatte udforme.

M. S i m o n s e n vilde anbefale, at Byraadet indstiller, at Huslejeloven forlænges uforandret. Loven

var allerede ændret betydeligt i Grundejernes Favør, saa det maatte foreløbig være nok. Den virkelig humane Grundejer behøvede ikke at føle sig generet af Huslejeloven, og Hr. Møller udtalte selv forleden, at Loven ikke var nogen Hindring for Byggeriet. Nye Krav om Ændringer og Lempelser vilde kun bidrage til at vanskeliggøre Forhandlingerne for at opnaa et tilfredsstillende Resultat. Forholdene var endnu saaledes, at der ikke var Grund til Lempelser, og hvis saadanne blev indført, vilde Kommunerne faa endnu større Vanskeligheder ved at fremskaffe Boliger. Nye Ejendomme var jo ved den første Udlejning undtaget fra Loven, og som Forholdene havde udviklet sig, kunde man ikke antage, at det vilde være nødvendigt for saadanne Husejere at faa en Forhøjelse af Lejen senere. Taleren vilde advare imod at slette Bestemmelsen om, at Nævnene kunde gribe ind, selv om Ejere og Lejere var enige; for en saadan Overenskomst var i Reglen ikke indgaaet under fuld Frihed fra Lejerens Side. De øvrige af Hr. Møller nævnte Ændringer kunde Taleren heller ikke anbefale. Der fandtes maaske enkelte ret umulige Lejere, men der var ogsaa en Del Eksempler paa, at Nævnene havde tilladt en Opsigelse af disse. Det var jo ret vanskeligt al træffe en Grænse her, men i alt Fald vilde det være uheldigt, hvis den ene Part alene skulde træffe Afgørelsen. Til Slut vilde Taleren sige, at Aarhus Byraad behøvede ikke at opmuntre det herskende Flertal til at ændre Loven og stryge Bestemmelserne om Beskyttelse for Lejerne, og Taleren vilde derfor foreslaa, at Byraadet indstiller Loven til uforandret Forlængelse.

Marthin Pedersen havde været Medlem af Nævnsinstitutionen i al den Tid, den havde

bestaaet, og var bestemt Tilhænger af en uforandret Forlængelse af Huslejeloven. Hvis man nu ophævede Loven, vilde det vende op og ned paa Forholdene i en Grad, som Befolkningen ikke kunde taale. Det var rigtigt, at nye Bygninger var undtaget fra Loven, og m. H. t. frivillige Overenskomster saa det jo ret bestikkende ud, at de skulde have til at gælde; men som Forholdene var, stod Lejerne ikke frit her, og derfor blev saadanne Overenskomster ofte saaledes, at Nævnene var fuldt enige om at nægte Godkendelse. Fremlejebestemmelsen havde vist ikke synderlig Betydning; men den havde desværre konstateret det Faktum, at der var Lejere, som derigennem havde været lige saa stærke til at udhytte deres Fremlejere som visse Grundejere. Dette burde selvfølgelig paatales, men ellers skadede Bestemmelsen næppe, og Hus ejeren fik jo i Reglen en Del af Betalingen. Det var jo ogsaa rigtigt, at der fandtes uheldige Lejere, men Nævnene havde ogsaa i mange Tilfælde givet Tilladelse til Opsigelse af saadanne. Huslejeloven havde i det hele virket paa en god Maade, og Taleren vilde anbefale at vedtage, at man ønskede Huslejeloven bibeholdt i dens nuværende Skikkelse i hvert Fald 1 Aar endnu. Formanden for Overnævnet var i alt væsentlig enig med Taleren heri.

J. C h r. M ø l l e r beklagede, at der ikke kunde opnaas Enighed. De Herrer Simonsen og Marthin Pedersen havde talt udelukkende fra et Lejerstandpunkt, men i Byraadet burde man se nogenlunde uhildet og ikke tage absolut Parti til de ene Side. Huslejeloven var ikke nødvendig i alle Byer, og ogsaa i Aarhus vilde Forholdene bedre sig betydeligt, naar man nu i Løbet af nogle Maaneder fik de ca. 400 Lejligheder opført, som Byraadet havde bevilget Tilskud til. Hvad Ny-

bygninger angik, kom de ganske vist ikke straks ind under Huslejeloven; men der var næppe Tvivl om, at Loven var Skyld i, at Byggeriet i et Par Aar næsten helt standsede. Taleren havde den Mening, at en Lejlighed var en almindelig Handelsvare, og 2 Personer maatte kunne afslutte en Forretning herom uden at have Barnepige. Taleren fastholdt sit Forslag og ønskede Resultatet af Afstemningen anført i Besvarelsen.

M. B r a m m e r betonedes, at de Forhold, som havde skabt Huslejeloven, var fuldkommen til Stede endnu, og derfor maatte man absolut tilraade at forlænge Loven. Taleren kunde i et og alt slutte sig til de Herrer Simonsens og Marthin Pedersens Udtalelser, og navnlig vilde det være uheldigt, hvis man undtog frivillige Overenskomster fra Nævnenes Omraade, for saadanne Overenskomster var ofte i høj Grad Tvang fra en af Siderne.

M. S i m o n s e n kunde ikke se andet, end at Modstanden mod Huslejeloven alene skyldtes Uvilje mod, at andre Mennesker havde Indseende med Grundejernes Dispositioner. Efter den Maade hvorpaa Nævnene var sammensat, var der ingen Tvivl om, at de gjorde Ret og Skel til begge Sider, og den stærke Modstand mod Loven var derfor en Mistillid til Nævnene. Taleren havde ikke talt ud fra et Lejerstandpunkt, men ud fra et Synspunkt, som maatte kaldes rimeligt og retfærdigt, og man kunde i hvert Fald ikke beskyldte ham for at pleje personlige Interesser, idet han selv var Grundejer. Hr. Møllers Udtalelse om, at Bolignøden ikke var saa stor, maatte beklages, for en saadan Bemærkning kunde opmuntre Regering og Rigsdag til at indskrænke Tilskudene til Opførelse af Boliger.

V a l d P e d e r s e n bemærkede, at man her stod overfor en af de Tvangslove, som havde været nødvendige under Krigsperioden for at hæmme de daarlige Elementer blandt Grundejerne. Der var næppe Grund til noget politisk Opgør i den Anledning, men det vilde selvfølgelig være behageligt for Regeringen, hvis man kunde faa Udtalelser fra de større Byer om, at Huslejeloven burde ophæves. Som Grundejer vilde Taleren erkende, at set fra et Grundejerstandpunkt kunde Loven have sine Mangler; men for de 90 % af Grundejerne havde Loven ingen Betydning; de havde faaet et mindre Tillæg og bør kunne klare sig dermed. Men som Kommunalmand maatte man absolut stemme for Lovens Forlængelse, for det vilde sikkert blive dyrt for Aarhus Kommune, hvis f. Eks. Opsigelsesbestemmelsen blev ophævet. Taleren maatte derfor ogsaa anbefale, at Byraadet vedtog en Hensstilling om, at Loven forlænges i uforandret Skikkelse.

F o r m a n d e n bad Konsul Petersen oplyse, hvor mange Mennesker i Byen der endnu havde kommunalt Ophold udenfor de egentlige Beboelseshuse.

P. P e t e r s e n svarede, at der boede ca. 400 Familier i Barakker og lignende Steder.

J. C h r. M ø l l e r havde ikke udtalt nogen Mistillid til Nævnene og heller ikke talt ud fra et Grundejersynspunkt, men fuldstændig neutralt. Hr. Simonsens Udtalelser kunde forstaas, som om han vilde sigte Taleren for at have personlig Fordel af Huslejelovens Ophævelse, og dette vilde Taleren bestemt protestere imod.

F o r m a n d e n opfattede ikke Hr. Simonsens Udtalelser saaledes.

M. Simonsen vilde absolut ikke sigte Hr. Møller for at tage Standpunkt efter personlige Interesser, men havde kun ment, at det kunde opfattes som snævre Interesser for en mindre Del af Grundejerne. Konsul Petersens Oplysning om, at 400 Familier boede under Kommunens Forsorg, viste tydeligt nok, at Bolignøden endnu var lige stor; thi der fandtes mindst lige saa mange, som boede i sundhedsfarlige Lejligheder og paa Loftskamre eller hos andre Familier.

Formanden var overbevist om, at der i Øjeblikket manglede omtrent 1000 Lejligheder i Aarhus.

M. Simonsens Forslag vedtoges med 13 Stemmer. For J. Chr. Møllers Forslag stemte 8.

7. (J. Nr. 516—1921). Skrivelse fra Indenrigsministeriet angaaende Spørgsmaalet om **Forlængelse af Loven om Understøttelse til arbejdsløse Fiskere.**

Fra Hjælpekassen forelaa følgende Indstilling:

»Bestyrelsen har i sit Møde den 26. Oktober vedtaget at anbefale, at ommeldte Lov forlænges, idet man tænker sig den Mulighed, at Lov Nr. 623 af ²²/₁₂ 1920, hvorefter man hidtil har kunnet yde enkelte arbejdsløse Fiskere Understøttelse paa Skema »B«, ikke forlænges i en saadan Form, at arbejdsløse Fiskere fremtidig kan komme ind under denne Lov«.

J. Chr. Møller forstod ikke, hvorfor Fiskere skulde have en Særstilling fremfor andre Borgere; de havde jo samme Ret som alle andre til at faa Hjælp efter Hjælpekasseloven eller Arbejdsløshedsloven. Den nævnte Lov blev i sin Tid vedtaget uden særlig stor Begejstring, og det var i Virkeligheden Meningen, at den kun skulde gælde for de egentlige Fiskerbyer. Taleren vilde foreslaa,

at Byraadet udtaler, at man ikke ønsker Loven forlænget.

J. Chr. Møllers Forslag forkastedes med 13 Stemmer mod 8.

Indstillingen fra Hjælpekassen vedtoges.

8. (J. Nr. 528—1921). **Andragende fra Det Danske Petroleums-Aktieselskab om Tilladelse til Installation af et Benzinanlæg paa Christiansbjerg.**

Fra Brolægningsudvalget forelaa følgende Indstilling:

»Andragendet kan anbefales paa samme Betingelser, som blev stillet for D. D. P. A.'s Andragende om Tilladelse til at maatte opstille et Benzinanlæg udfor De Mezasvej Nr. 23. (Side 72).

Afgiften foreslaas fastsat til 300 Kr. aarligt.

Indstillingen vedtoges.

9. (J. Nr. 141—1921). **Andragende fra Det Danske Petroleums-Aktieselskab om Tilladelse til Installation af et Benzinanlæg paa De Mezasvej.**

Fra Brolægningsudvalget forelaa følgende Indstilling:

»Udvalget anbefaler, at Andragendet bevilges paa de tidligere i Byraadets Skrivelse af 30/6 d. A. fastsatte Betingelser (Side 72).

Dog kan Udvalget, da der rimeligvis vil blive opstillet flere Benzinanlæg, tilraade, at den i Byraadets ovennævnte Skrivelse forlangte Afgift, stor 500 Kr., nedsættes til 300 Kr. aarligt.

Indstillingen vedtoges.

10. (J. Nr. 523—1921). **Andragende fra Dansk-Engelsk Benzin- og Petroleums-Co. om Tilladelse til en Ændring ved Benzinanlægget paa Skolebakken.**

Stadsingeniøren anbefaler Andragendet, mod at Kontrakten faar følgende Tilføjelse:

»ad 1. Brolægningen om Taarnet skal udføres i den Udstrækning, som Brolægningsudvalget maatte bestemme.

ad 2. For Tilbygningen betales en aarlig Afgift til Aarhus Kæmnerkasse af 500 Kr. og et Depositum stort 1000 Kr.«

Brolægningsudvalget kan anbefale Andragendet paa de anførte Betingelser, dog at der tilføjes:

»a t det paa Tegningen viste Udhængsskab ikke maa anbringes, og

a t der for Tilbygningen betales en aarlig Afgift af 200 Kr., saa at den samlede aarlige Udgift for hele Bygningen fastsættes til 700 Kr. (ikke 1000 Kr. som foreslaaet af Stadsingeniøren).«

V a l d. P e d e r s e n forelagde Indstillingen. Indstillingen vedtoges.

11. (J. Nr. 259—1921). **Andragende om at faa nedlagt en Vandledning paa nordre Kirkegaard.**

Fra Kirkegaardsbestyrelsen forelaa følgende Erklæring:

»Forannævnte Udgift kan ikke afholdes af indeværende Aars Budget. Bestyrelsen har anmodet Stadsingeniøren om at fremkomme med en Beregning over Udgiftens Størrelse, og man vil da tage Sagen under Overvejelse ved Budgetbehandlingen for 1922—23.«

Det vedtoges at svare Andragerne i H. t. Kirkegaardsbestyrelsens Indstilling.

12. (J. Nr. 11³—1921). **Købekontrakt** med Lokomotivfører H. C. Hansen angaaende en Villagrund ved Botanisk Have.

Godkendtes.

13. (J. Nr. 512—1921). Indstilling om, at uerholdelige Skatter til et Beløb af 1140354,45 Kr. føres til Afgang.

Andr. Christensen var klar over, at der næppe var noget at gøre ved dette Beløb, og det meste skyldtes jo ogsaa Bortflytning o. l. Men der var dog en hel Del Poster imellem, vel ca. 2—300000 Kr., som maaske kunde have været inddrevne, hvis man havde haft andre Metoder til Inkassation af Skattebeløb. Byraadet kunde ganske vist ikke gøre noget i den Retning, men Taleren vilde henlede de to tilstedeværende Rigsdagsmænds Opmærksomhed paa dette Forhold, naar der nu snart skulde drøftes Skattespørgsmaal paa Rigsdagen. En Bestemmelse i Retning af, at Skatten kunde tilbageholdes hos Arbejdsgiveren, vilde muligvis bevirke, at der kom mange Skatter ind, som nu maatte afskrives, og en saadan Ordning kunde sikkert træffes uden megen Besvær.

Formanden gjorde opmærksom paa, at hvorvel det var en stor Afskrivning, var den dog kun 20000 Kr. større end beregnet, da Budgettet blev lagt. Langt det største Beløb fremkom ved Bortrejse, og i en By som Aarhus vilde der altid paa den Maade ske store Forskydninger. Samtidig vilde dog Indtægtssiden give betydelig mere end beregnet ved Budgetbehandlingen. Der blev dengang paalignet 1 Mill. Kr. til delvis Dækning af Tabet under Krigsaarene, men Regnskabet pr. 31. Marts 1921 vilde sikkert vise en Formueforøgelse paa mindst 2 Mill. Kr.

Vald. Pedersen var enig med Overrets-sagføreren i at beklage den store Afskrivning. Men hvis man saa Listen igennem, vilde man finde f. Eks. mange Tjenestepiger, som stadig flyttede omkring og ikke havde meget at betale Skatter med; det vilde være Synd, hvis Arbejdsgiveren holdt deres Løn tilbage. Men der var ogsaa Folk paa Listen, som havde flottet sig ganske anderledes

end baade Overretssagføreren og Taleren, og deres Indtægt var opgivet lig 0. Langt det største Tab hidrørte fra saadanne, og hvis Hr. Andr. Christensen kunde finde en Form, hvorved man kunde ramme saadanne, skulde Taleren med Glæde slutte sig dertil.

A. S n e u m kunde fuldtud slutte sig til Vald. Pedersens Udtalelser. Man kunde i Fortegnelsen finde Folk, som havde Raad til at foretage Udenlandsrejser, fare rundt i Bil, holde 3 Tjenestepiger o. s. v., og hver af disse Piger betalte mere i Skat end vedkommende selv. For en Maanedstid siden vedtog Randers Byraad en Henstilling til Regeringen om ved de næste Skattelove at sørge for at forhindre saadanne Forhold, og Hr. Andr. Christensen maatte hellere stille Forslag om en Henvendelse fra Aarhus Byraad til Regering og Rigsdag om et gøre noget ved dette Forhold.

A n d r. C h r i s t e n s e n indrømmede, at der maaske nok findes Eksempler paa Folk, som levede højt og kun betalte en ringe Skat; men det var en simpel Følge af, at de ikke havde haft nogen Skatteindtægt, og det kunde hænde for enhver. Muligvis var Skattesystemet i saa Henseende forkert, saa man skulde ind paa noget i Retning af en Forbrugsskat i Stedet for Indtægtskat. Men dette vedkom slet ikke den foreliggende Sag, som kun drejede sig om at faa den paalignede Skat betalt, og en Del af de 2—300000 Kr. kunde maaske være kommet ind ved en saadan Tilbageholdelse af Lønnen. Hvis Tjenestepiger o. l. ikke kunde betale noget, var der jo ingen Mening i at sætte dem i Skat.

M. C. F a l k udtalte, at alle vilde være glade ved et System, som sikrede, at Skatten kom ind; men et saadant System fandtes ikke. Overrets-

sagførerens Forslag vilde kun blive en Forholdsregel overfor Lønarbejderne og slet ikke ramme andre Samfundsklasser. Taleren kunde oplyse, at der var Folk, som man ikke havde turdet sætte saa højt i Skat, som de fortjente, for saa kom Kongens Foged med Attest for, at de intet ejede. For at gavne Kommunen var man i enkelte Tilfælde gaaet meget langt ned for dog at faa nogen Skat fra dem. Det var den Slags Folk, der levede stort og flot, men ikke vilde betale noget til Samfundets Administration, som det gjaldt om at ramme, og ikke særlig Arbejderne, som stadig stod i Fare for at blive arbejdsløse. Tjenestepiger blev behandlet saa human som muligt; men naar de havde nogen Indtægt og nød Samfundets Goder, skulde de ogsaa oplæres til, at de havde Forpligtelser mod Samfundet.

F o r m a n d e n kunde oplyse Overretssagføreren om, at man ofte ved Inddrivning af Skat maatte gaa frem paa en Maade, som sved i Hjertet. Hvis man opdagede, at der var Folk, som kunde betale, men ikke vilde, gjorde man Udlæg i deres forfaldne Løn, og paa enkelte Arbejdspladser var man mødt med Kongens Foged, og saa var det hjulpet. Hvis Administrationen ikke havde brugt den Fremgangsmaade, vilde det økonomiske Billede have set ganske anderledes ud end nu. Taleren vilde dog nødig støtte Hr. Andr. Christensens Tanke om Forbrugsskatter, for det kunde jo tænkes, at en Mand et Aar tjente 200000 Kr. og f. Eks. kun brugte de 16000 Kr. Men det var ønskeligt, om et klogt Hoved kunde udregne, hvorledes man skulde faa Skat af dem, der levede over Evne.

A n d r. C h r i s t e n s e n fastslog, at man altsaa netop brugte den Metode, som han ønskede lov-

fæstet. Hvis Hr. Falk kunde finde en Metode til at ramme dem, som han havde omtalt, skulde Taleren gerne støtte ham.

M. C. Falk havde netop udtalt, at han ikke kunde finde noget System til at ramme disse Folk. Det var Overretssagføreren, som først var kommet med Forslag om et nyt System, men hans Forslag vilde kun blive en Undtagelseslov for Lønarbejdere.

A n d r. C h r i s t e n s e n havde ikke bedt Hr. Falk finde paa et System, men kun rettet en Henvendelse til de to Rigsdagsmænd.

M. C. Falk: Overretssagføreren henvendte sig direkte til mig og bad mig finde et System.

Indstillingen vedtoges.

14. (J. Nr. 521—1921). **Andragende fra »Andels-Boligforeningen Aarhus« om Tilskud til et Byggeforetagende i Mølleengen.**

Fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse forelaa følgende Indstilling:

»Udvalget kan anbefale, at der tilsiges Foreningen et Tilskud paa 20 % paa Betingelse af, at der bevilges et lignende Tilskud fra Statens Side, og at Arbejdet paabegyndes i Løbet af 3 Uger og fremmes saaledes, at Bygningerne er fuldført ca. 7 Maaneder efter Bevillingen af Statens Tilskud.«

J. C h r. M ø l l e r forelagde Indstillingen. Det var en Byggeforening i Lighed med Arbejdernes Andels-Boligforening, og dens Love var i Overensstemmelse med Byggeloven. Det drejede sig her om et Byggeforetagende med 140 Lejligheder, og Udgiften var beregnet til 1382000 Kr. Det maatte efterhaanden hjælpe noget paa Bolignøden, og hvad Barakkerne angik, kunde de nok gøre Tjeneste foreløbig. Kommunen havde sat en stor Kapital deri, og den burde forrentes.

Indstillingen vedtoges.

15. (J. Nr. 532—1921). **Andragende fra Arbejdernes Andels-Boligforening om Tilskud til Opførelse af 7 Dobbeltvillaer,**

Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse anbefaler, at der tilsiges Foreningen et Tilskud paa 15 % paa de sædvanlige Betingelser.

J. Chr. Møller udtalte, at til Trods for, at Byraadet ikke var særlig stemt for at give Tilskud til Villaer, havde man ment at burde gøre det her, dels for at paaskønne det store Arbejde, som Foreningen udførte for at skaffe Boliger, dels for ved Opførelse af disse Villaer at faa dette Areal bygget færdigt.

Indstillingen vedtoges.

16. (J. Nr. 536—1921). **Skrivelse fra Amtsrådet angaaende Fordeling af Udgifterne til Driften af Arbejdsanvisningskontoret.**

Formanden meddelte, at der forelaa Forslag fra Amtet om, at Udgiften fra 1. April 1922 fordeles mellem Byen og Amtet ligesom hidtil i Forhold til Indbyggerantallet efter den officielle Tælling.

Tiltraadtes.

17. (J. Nr. 304—1921). **Indstilling fra Udvalget angaaende Udryddelse af Rotter.**

Følgende Indstilling forelaa:

»Udvalget indstiller til Byraadet, at Udgiften for et Beløb af ca. 20000 Kr. paalignes Grundejerne efter følgende Skala:

Ejendomsskyld indtil 25000 Kr.	Kr.	2,00
— — 50000 »	»	4,00
— — 100000 »	»	7,00
— — 200000 »	»	12,00
— — 300000 »	»	25,00
— — 400000 »	»	40,00
— — 500000 »	»	55,00
— over 500000 »	»	70,00

Beløbet opkræves hos Grundejerne sammen med de faste Skatter for April Kvartal 1922—23.

Restbeløbet, ca. 10000 Kr., udredes af Kommunen, Havnen og eventuelt Tilskud fra Staten.

Den fremtidige Udgift, som forventes at blive 10—12000 Kr. aarlig, foreslaas paaført Kommunnens almindelige Budget.«

H. P. Christensen henviste til forrige Møde, hvor man vedtog en Kontrakt med Fabrikant Madsen, Frederiksberg, om Udryddelse af Rotter i Aarhus. Taleren vilde i den Anledning gøre Grundejerne opmærksom paa en Bekendtgørelse i Pressen, hvorefter fremgik, at de kunde henvende sig paa Belysningsvæsenets Kontor, hvis Rotteplagen var særlig slem i deres Ejendomme. Endvidere blev det paalagt dem at holde Gaardene rene, ikke henkaste Affald og Skrammel og sørge for Laag paa Skarnkasser o. s. v. Der var nu ansat 4 Mand til at gennemgaa alle Huse, og enhver havde Pligt til at efterkomme deres Paalæg i den Retning, om fornødent med Politiets Assistance. Der fandtes jo enkelte gamle Ejendomme, som var saa befængte med Rotter, at de kun kunde udryddes ved at rive Husene ned, og det kunde maaske blive nødvendigt at forbyde Fjerkræ o. lign. i saadanne Ejendomme. Budgetudvalget havde ment, at Udgiften burde paalægges Grundejerne, hvilket man ifølge Loven havde Ret til, og Udvalget havde derfor udarbejdet ovenstaaende Forslag til Fordeling af Udgiften, som Taleren vilde anbefale til Vedtagelse.

Indstillingen vedtoges.
